

Агата і адважнае паведамленне

Агата прыціснула да шчакі маленькую драўляную птушку і так моцна ўздыхнула, што птушка ледзь не вылецела з далоні. На яе сіняй піжаме з жоўтымі зоркамі адна зорка ўжо хавалася ў складцы, другая выглядала з-пад каўняра, а трэцяя, здавалася, таксама сумавала. «Тата, — сказала Агата, — я хачу абняць бабулю сёння. Не заўтра. Сёння». Бабуля жыла далёка, за многімі дарогамі і чужымі дахамі, а Агата была ў сваім пакоі, каля ложка.

Тата прысеў побач, паправіў ёй коўдру і не стаў казаць, што гэта немагчыма. Агата і сама ведала: калі б абдымкі ўмелі ездзіць у цягніку, бабуля даслала б іх цэлы вагон. Дзяўчынка павярнула драўляную птушку ў пальцах. Яе бабуля выразала птушку з гладкай галінкі, намалявала на крылцы тры чырвоныя кропкі і сказала: «Калі засумуеш, пакладзі яе побач». Агата паклала падарунак на падушку, але сум не сышоў. Ён сеў у грудзях, нібы круглы цяжкі каменьчык.

«Я прыдумаю, як данесці да бабулі мой голас», — вырашыла Агата. Яна стала каля зачыненага акна, склала далоні рупарам і паклікала: «Бабуля-я-я!» Голас стукнуўся ў шыбу, вярнуўся да яе і прагучаў крыху носам: «Агата-а-а!» Дзяўчынка насупілася. «Гэта ты, а не бабуля», — заўважыў тата. «Я ведаю», — сказала Агата. Яна яшчэ раз паклікала, але ў адказ зноў пачула толькі свой голас, нібы нехта маленькі сядзеў за шклом і дражніўся.

Тады Агата дастала з паліцы пустую кардонную трубку, што засталася ад вялікага аркуша паперы. Яна прыклала трубку да вуха, другі канец накіравала ўверх і прашаптала: «Бабуля, гэта я. Я цябе люблю». Потым пачакала. З трубы выкаціўся шоргат, а следам выпаў белы пухнаты шарык — пылінка, якая, відаць, жыла там даўно. Шарык прыляпіўся Агаце проста да носа. Яна скрыжавала вочы, спрабуючы яго разгледзець, і тата засмяяўся так ціха, што не пакрыўдзіў яе.

«Не смейся, — Агата таксама ўсміхнулася і зняла пылінку. — Трубка проста занадта кароткая». Яна агледзела пакой, быццам шукала даўжэзную вяроўку ад дома да бабулінага дома. Потым узяла аркуш, намалёвала сябе з распасцёртымі рукамі, бабулю з вялікай усмешкай і паміж імі — чырвонае сэрца на тонкіх ножках. «Яно пабяжыць», — сказала яна. Агата склала аркуш самалёцікам і асцярожна пусціла яго ад ложка.

Самалёцік паляцеў нядрэнна: абмінуў кніжную паліцу, зрабіў важны паварот каля крэсла, а пасля прызямліўся тату проста ў валасы. Адтуль тырчэў адзін папярковы хвосцік, і тата стаў падобны да птушкі, якая забылася, што яна чалавек. Агата аж прысела ад смеху. Але самалёцік, вядома, не ведаў бабулінага адраса. Яна падняла яго з татавых валасоў, разгладзіла крыло і паклала на стол. «Ён можа застацца тут. Раптам яму захочацца адпачыць», — вырашыла яна.

Тата дастаў свой тэлефон, але пакінуў яго ў сваёй руцэ. На экране свяціўся маленькі значок мікрафона. «Ёсць яшчэ дарога для голасу, — сказаў ён. — Можна запісаць галасавое паведамленне. Яно не пойдзе пешкі і не заблытаецца ў маіх валасах». Агата паглядзела на тэлефон з недаверам. «А ён не забудзе мае словы?» «Калі націснуць вось тут, запомніць. А потым адправім бабулі». Дзяўчынка села прама, паклала птушку сабе на калені і кіўнула.

Тата націснуў на значок. Агата
набрала паветра. «Бабуля, я..». І тут
у яе жываце гучна забурчаў голад.
Так гучна, што яна спынілася, а тата
ледзь утрымаўся ад усмешкі. «Гэта
не я сказала», — строга паведаміла
Агата тэлефону. Яны праслухалі запіс.
Спачатку пачулася: «Бабуля, я..».,
а потым — «бур-р-р». Агата захіхікала
і сама папрасіла: «Давай гэты
не дасылаць. Бабуля падумае, што
я ператварылася ў трактар».

Яна хвіліну маўчала, гладзячы крыльца птушкі. Потым сама выбрала словы: не самыя доўгія і не самыя разумныя, а тыя, што сапраўды хацелі выйсці. Тата зноў націснуў значок. «Бабуля, гэта Агата. Я паклала тваю птушку на падушку. Я сумую па табе і пасылаю табе абдымкі. Прыязджай, калі зможаш. А пакуль я буду цябе слухаць у сэрцы». Яна скончыла, паглядзела на тату і шапнула: «Адпраўляй». Ён паказаў ёй кнопку, і Агата сваім пальцам націснула на яе.

Пасля гэтага чакаць было цяжэй,
чым цягнуць санкі па дыване. Агата
ўладкавала птушку на падушцы,
накрыла яе маленькім кутком коўдры,
потым адразу вызваліла: «Не, птушкам
пад коўдрай не падабаецца». Яна
паслухала, як у калідоры рыпнуў
падлогу, як у ванным пакоі капнула
вада, як тата ціха гартаў нешта
ў тэлефоне. Раптам ён падняў вочы.
«Ёсць адказ». Агата падсунулася
бліжэй, і тата ўключыў гук.

Спачатку пачуўся бабулін смех — такі, нібы ў кубак налілі некалькі маленькіх званочкаў. «Мая Агата, я твае абдымкі злавіла», — сказала бабуля. Потым яна заспявала калыханку, якую Агата памятала зусім маленькай: пра дарожку, што бяжыць ад акна да акна, пра птушку з трыма чырвонымі кропкамі і пра далоні, якія ўмеюць трымацца нават праз шмат дамоў. Бабуля спявала не хутка. Агата слухала, не варушачыся, і яе цяжкі каменьчык у грудзях зрабіўся лёгкім, як гузік.

Калі калыханка скончылася, Агата пацалавала драўлянае крыльца і паклала птушку побач з сабой, не пад коўдру, а зверху, каб ёй было відаць пакой. Тата паставіў тэлефон на стол і прыхінуў дзверы, пакінуўшы вузенькую палоску святла з калідора. «Заўтра я намалюю бабулі не самалёцік, а цэлы цягнік», — прамармытала Агата. Яна яшчэ раз пачула ў памяці бабулін голас, сціснула край падушкі і заснула, а птушка з трыма чырвонымі кропкамі пільнавала побач.

Дабранач.

Створана з любоўю ў TuckBook

Пасля казкі

ГАЛОЎНАЯ ДУМКА

Отправить бабушке мысленный ночной привет.

ПАГАВАРЫЦЕ ПАСЛЯ ЧЫТАННЯ

После чтения спросите ребёнка: какая часть истории была самой тёплой или смелой сегодня?

А ЗАЎТРА...

Раніцай Агата знаходзіць пад сталом самалёцік і вырашае даведацца, ці здолее ён данесці бабулі малюнак цягніка.

Агата і адважнае паведамленне

Персанальнае выданне TuckBook

tuckbook.app

Асобнік ТВ-428-91A44E5B32

Агата і адважнае паведамленне

Агата вельмі сумуе па далёкай бабулі перад сном і шукае спосаб паслаць ёй свае абдымкі. З татам і маленькай драўлянай птушкай яна знаходзіць дарогу, па якой голас можа даляцець дадому.

7 хвілін чытання

TuckBook

ТВ-428-91A44E5B32